

Wirth Imre: *A név kátyú, vaddisznódagonya, omladék, szerelem* – 35. (próza) **2.**
 Márton Evelin: *Alois, Atticus és az óra* **3.**
 „A valóság nonszensz réseiben van a feszültség”. Korpa Tamás interjúja Szántai Jánossal **4.**
 Kézdi Imola: *keresztváltó; élünk; tennivalók; ha akarod; hirdetés* (versek) **7.**
 Balaton László: *Három óra, délután* (próza) **8.**
 Vári Csaba: *Ahogy a remény* (vers) **9.**
 Gellu Naum: *Döbbenten ugrunk majd ki magunkból; A szép szokások* (versek Karácsonyi Zsolt fordításában) **9.**
 Max Blecher: *Fényes odú* (regényrészlet Boda Edit fordításában) **10.**

Pavilon 420

Molnár Dávid: *Fészkelő; 3 db; 1 db; 2 db; 2 db* (versek) **13.**
 Alexandru Funieru: *Egy-két dolgot bánok én is; Levegőt* (versek Horváth Benji fordításában) **13.**
 Télfy Ármin: *A lapozás művészete; Tízezer csend; Legördül a függöny* (versek) **14.**
 Korsós Gergő: *Az úrmunkások szép élete* (vers) **14.**
 Cristina Sandu: *Anita* (részlet a *Vesileikit* [Szabadúszók] című regényből, Kuszto Anna fordítása) **15.**

Stellárium

Codău Annamária: *Esélyek az empátiára* (Richard Powers: *Rémület*) **18.**

Zsidó Ferenc: *Anti* (regényrészlet) **19.**
 Borcsa János: *Három hópehely* (esszé) **21.**

Kinematográf

Kovács Péter Zoltán: *Forgassunk Romániában pedofilfilmet!* (Ulrich Seidl: *Sparta*) **22.**

Theátrum

Lövétei László László: *„Feketén kuvikol benn a szívem”* (Aiszkülosz ürügyén) **23.**

Kritika

Antal Balázs: *Pirossal írott versek* (Vári Csaba: *Vérvegyjel. Hármaskönyv*) **25.**

Fülszöveg

Demeter Zsuzsa: *Találkozások könyve* (Többes számban. Párbeszédben Hervay Gizellával. Szerkesztette Balázs Imre József – Korpa Tamás) **26.**
 Mărcuțiu-Rácz Dóra: *Mivel van kikövezve az Új Jeruzsálem felé vezető út?* (Rakovszky Zsuzsa: *Az idők jelei*) **26.**

Képregény

Csillag István – Vincze Ferenc: *Támogatásra várva* **26.**

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Peachum, Lucy, Penge Mackie* **27.**

Artefaktum

Kányádi Iréne: *Siklódy Fruzsina belső terei* **28.**

WIRTH IMRE

A név kátyú, vaddisznódagonya, omladék, szerelem – 35.

Hogy épp Eszter (akihez a vágyódáson kívül szinte már semmi köze sem volt a panelben töltött este után) családjának Fehérvár közeli nyaralójának komódjából kerülnek elő W. Marcell Chicagóban (és nem Braziliában, ahová állítólag menekült) feladott levelei, a harmincas évek második feléből, az még ahhoz képest is teljesen valószínűtlennek tűnt, mint hogy P. Lajos íróasztalának fiókja valaha is kinyílik, és egy áhítatos pillanatban láthatóvá válik Villax Karolina naplója, már ami megmaradt belőle, az elharapott megjegyzések-ből következően.

Tomboló nyár volt, július közepe – igen, így szokták mondani, szólt közbe Villax Karolina, apám mondogatta mindig, polgármesterként is felemlegetve tímárkodásának stációit: az áztatást, törést, szőrtelenítést mésszel, kutya-, tyúk- vagy galambürülék páccal, amely a bőröket igen rugalmassá, nyújthatóvá teszi, a cserézt szömörccével, gyakran tölgygubacssal is. A timsóval, kutyaürülékkel és szömörccével puha kordován, szattyánbőröket megdolgozván, a szőrtelenítéskor nyert juhgyapjút aztán a Bakonyban a csapók vették meg, a birkagyapjút pedig a kapcsások. Ilyenkor, júliusban jött aztán a pokoli *Bullenhitze*, hogy csak nyögve dült végig apám a pápai szófán, amely szókapcsolaton nagybátyám, a zirci főpát mindig jót derült, nem bírva az irtóztató hőséget. A halálom és feltámadásom, pontosabban a szöveglétem érzékenyebbé tett az emlékezet ilyen apróságai iránt.

Szóval kutya meleg volt, és W. Imre ott ácsorgott E. mellett az udvaron. Nem kellett volna itt lennie, hiába a vékonyka mosoly E. arcán, a törekeny test, amely hozzá simulásában másra emlékezik, a rekedtesen lágy hang, „na gyere, ne feszengj itt nekem”, már csak arra volt ereje, hogy a távozás lehetőségeit mérlegelje, minél hamarabb szabaduljon innen. Az izzó bádogeresztől az udvar végében zizegő sásig, az oly magabiztosnak tűnő testvérekig, akik fél szemmel E-t lesték szüntelen, mit művel ezzel a katatón alakkal, minden arról tanúskodott számára, hogy a világ csodálatos gazdagsága, fényeinek és árnyainak meg-meglebbenő, a legszebb arcot takaró fátyla épp előle rejtve marad. És hogy ez most már örökké így lesz.

Villax Karolina elnézett valahová messzire, a trieszti partokig, ahol mezítláb állt a vízben, és zöld övével megkötötte összefont haját.

Kovácsics Mária, W. Imre csáktornyai dédanyja horvát altatódalt dúdolva ült egy elvarázsolt kertben, ahol nincs fájdalom, és várta, hogy hivatalosan is hírt kapjon a legkisebb fiáról, aki eltűnt az orosz fronton, hogy aztán 20 év múlva Budapesten, a Baross utcában bontsa ki remegő kézzel a nyilván eltévedt levelet, és olvassa hitetlenkedve az unokaöccsének, P. Lajos szomorú költőnek írt sorokat: „Drága P!! Ezt jegyezd meg. Nem vagy te költőnek olyan nagy, hogy én a kurvád legyek (én, ha kurva vagyok, akkor minőségi kurva vagyok). És igazán ebből a szempontból nem is kell sírjak, mert

Villax Karolina elnézett valahová messzire, a trieszti partokig, ahol mezítláb állt a vízben, és zöld övével megkötötte összefont haját.